

Noi (ne) iubeam

Cristi

nici n-am stih să pot începe,
sunt ros pe degete
de când mi s-a dizolvat pielea
sub egida neatingerii tale
și au început toate dorurile
să zboare
spre tine.

mi-am așteptat cuminte
porția de rai,
dar e o blasfemie
să-mi tot beau reproșurile
fără să știu
care dintre ele trebuia consumat
înainte de a începe
să te iubesc.

nu e timp nici de întrebări,
iluzia buzelor tale se aliniază
pe un focar de întuneric
și începe să îmi desfacă șireturile din piept
cu o alertă plină de sincope,
de parcă pendulul absenței tale
ar lăsa în mine altceva
decât un substitut de viață.

pe asfalt se aruncă mucuri de stele.
cerul ne fumează tăcerile
până la os
în timp ce își înfige penița
în visurile mele
să facă socoteala
cu cât să mă mai scadă
din tine.

eclipsa noastră nu ar dura mult,
nu mai mult decât o viață de fluture.
și-apoi ar fi încă un contur de iubire
peste decadentele mele
să-l poată abstractiza poetul.

e trist,
vai,
ce vârstă ieșită din fașă

la care să mori,
ce schismă între muză și veritate
zace în fiecare cuvânt.
s-ar împreuna lacrimile
să facă o horă
dacă ar găsi un teren fertil
în care să calce
din când în când
pe noroiul unui zâmbet efemer.

ar trebui să învățăm
să căutăm zădărnicia
în porții mici,
să nu ne mai înecăm
cu nopțile de tremur alb
în care promulgăm pe foi
imposibilul aspirațiilor noastre.

oricum,
edenul s-a vândut deja
la primele ore
ale tinereții,
când noi (ne) iubeam
fără să (ne) știm,
fără să (ne) privim,
fără să (ne) auzim.
și asta e bine
altfel ne-am fi plictisit teribil
să fim fericiți.